

Arrest

nr. 68 328 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. CILINGIR en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U woonde samen met uw vader, S. D. (...) (O.V. (...)), uw moeder, S.A. (...) (O.V. (...)), en uw oudere broer, U. D. (...), in Grozny. In 1999 kreeg uw vader problemen in Tsjetsjenië. U was toen ongeveer 6 jaar oud. U denkt dat uw vader problemen had met de overheid, maar u weet het niet zeker. In september 1999 vertrok uw vader uit Tsjetsjenië. U bleef met uw moeder en uw broer achter. Jullie verloren het contact met uw vader. Op 13 oktober 1999 vroeg uw vader een eerste maal asiel in Nederland. Op 7 augustus 2003 vroeg hij een tweede maal asiel in Nederland. Beide aanvragen werden afgewezen. In 2004 vroeg uw vader een eerste maal asiel in België. Hij ontving een beslissing 26 quater en werd gerepatrieerd naar Nederland. Op 4 september

2008 vroeg uw vader een tweede maal asiel in België. Hij daagde echter niet op voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Een maand na het vertrek van uw vader begon de oorlog opnieuw in Tsjetsjenië. Tijdens de oorlog kreeg uw moeder herhaaldelijk bezoek van gemaskerde mannen op zoek naar uw vader. Ze probeerden ook uw broer mee te nemen. Samen met uw moeder en uw broer veranderde u vaak van verblijfplaats. Ook na de oorlog kenden jullie problemen. Jullie bleven bezoek krijgen van 'wahabieten', gemaskerde mannen met baarden, die op zoek waren naar uw vader. In 2006 vertrok uw broer U. (...) naar familieleden in Rusland. U denkt dat hij momenteel in Tatarstan of in Moskou verblijft. U weet niet of hij daar problemen heeft. In 2006 vernam u via het Rode Kruis dat uw vader in België verbleef en namen jullie terug contact op. In december 2008 vertrok uw moeder uit Tsjetsjenië. Ze reisde naar België, waar ze werd herenigd met uw vader. Na het vertrek van uw moeder woonde u bij uw tante in Grozny.

Op 19 oktober 2009 vroeg uw moeder voor een eerste maal asiel in België. Uw vader vroeg toen voor een derde maal asiel. Op 22 juli 2010 werd hun asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal. Ook na het vertrek van uw moeder kende u problemen. De wahabieten kwamen u verschillende malen zoeken in het huis van uw tante en ook op school, maar u kon telkens ontkomen. In augustus 2010 hielp uw neef u om een reispaspoort te verkrijgen bij de Russische autoriteiten. Op 23 december 2010 vertrok u uit Tsjetsjenië. U reisde met de trein via Moskou naar Polen. Op 31 december 2010 vroeg u asiel in Polen, maar u vertrok zonder de procedure verder te zetten. Op 4 januari 2011 kwam u aan in België, waar u werd herenigd met uw ouders. Op 31 maart 2011 vroeg u samen met uw ouders asiel in België. Uw vader en uw moeder dienden respectievelijk een vierde en een tweede asielaanvraag in. Op 5 mei 2011 ontvingen uw ouders een beslissing 13 quater.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u verklaart dat al uw problemen het gevolg zijn van de problemen die uw vader, S. D. (...) (O.V. (...)), zou gekend hebben. U denkt dat uw vader in Tsjetsjenië problemen had met de overheid, maar u weet het niet zeker (CGVS, p. 6, 11). Na het vertrek van uw vader zouden u en uw moeder gevisieerd zijn door wahabieten omwille van uw vader (CGVS, p. 6-7). Na het vertrek van uw moeder zou u ook persoonlijk gevisieerd zijn door wahabieten (CGVS, p. 9-11). Op 22 juli 2010 werd de (derde) asielaanvraag van uw vader en de (eerste) asielaanvraag van uw moeder geweigerd. Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat de asielaanvraag van uw vader en uw moeder bedrieglijk was.

De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:

"[...]

U vreest dat u in Tsjetsjenië gevaar loopt vanwege de wahabieten die u nog zouden zoeken omwille van het incident in 1999. Voorts vreest u dat familieleden van de inmiddels overleden M. B. (...) u willen ombrengen omdat u ooit verklapt zou hebben dat hij voor de FSB werkte. U vreest bovendien dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië zou worden gevisieerd omdat men zou denken dat u veel geld hebt gezien u uit het buitenland komt. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de problemen die u in Tsjetsjenië zou gehad hebben niet geloofwaardig. Er kon immers worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van punten inconsistent of tegenstrijdig bleken te zijn. Voor wat betreft het incident waarbij u uw buurvrouw ter hulp kwam toen zij door wahabieten werd geïntimideerd, verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u toen ruzie kreeg met drie wahabieten (CGVS 03/06/2010, p. 4). Tijdens het tweede gehoor beweerde u echter dat u in een handgemeen met twee wahabieten terecht kwam. Toen u met

deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u niet zeker was met hoeveel personen u precies in conflict was geraakt (CGVS 30/06/2010, p. 3). Deze uitleg lijkt weinig plausibel, gezien het toch een wezenlijk verschil is of u met twee of drie belagers te maken kreeg. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u ook dat, nadat u één van de wahabieten had geduwd, de twee belagers van uw buurvrouw afdropen toen er zich omstaanders begonnen te verzamelen. Hoewel de wahabieten gewapend waren, hadden ze hun wapens toen niet gebruikt omdat er zich reeds enkele toeschouwers hadden verzameld (CGVS 03/06/2010, p. 5). Tijdens het tweede gehoor beweerde u echter dat één van de wahabieten in lucht had geschoten om de omstaanders te verjagen. Toen u gevraagd werd waarom u tijdens het eerste gehoor niet vermeld had dat er wel degelijk wapens zouden zijn gebruikt, verklaarde u dat u dit niet belangrijk genoeg had gevonden om te vermelden (CGVS 30/06/2010, p. 3). Dit lijkt geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Vervolgens bleken uw verklaringen ook niet gelijklopend voor wat betreft uw ontvoering door de wahabieten en uw vrijlating nadien. Tijdens het eerste gehoor vertelde u dat u 4 à 5 dagen na het incident met uw buurvrouw werd ontvoerd, terwijl u tijdens het tweede gehoor zei dat er 2 à 3 dagen tussen beide gebeurtenissen lagen (CGVS 30/06/2010, p. 4). Gezien het toch een significant verschil is of er 2 dan wel 5 dagen tussen beide incidenten lagen, lijken uw verklaringen ook op dit punt weinig geloofwaardig. Voorts verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw bevrijding door de ingehuurd criminel zonder geweld was verlopen – er was louter een woordenwisseling tussen de wahabieten en de criminelen geweest (CGVS 30/06/2010, p. 5). Bij uw vorige asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans verklaard dat er wel geweld was gebruikt (DVZ vragenlijst 30/10/2008, vraag nr. 5). Toen u met deze uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, hield u vol dat uw bevrijding geweldloos was verlopen (CGVS 30/06/2010, p. 5). De vaststelling dat u op verschillende momenten verschillende varianten van uw verhaal vertelt, ondermijnt echter de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is overigens zeer opmerkelijk dat uw vrouw niet bleek te weten hoe uw vrijlating eigenlijk in zijn werk was gegaan (CVGV Shema 03/06/2010, p. 9). Het feit dat uw echtgenote er niet van op de hoogte bleek te zijn dat u door een bende criminelen uit handen van de wahabieten was bevrijd, lijkt weinig geloofwaardig, gezien het niet alledaags karakter van deze gebeurtenis. Voorts waren de verklaringen van u en uw vrouw ook tegenstrijdig voor wat betreft het moment dat jullie elkaar voor het eerst terugzagen na uw ontvoering. U verklaarde dat u uw vrouw nog diezelfde dag terugzag in het huis van uw oom (CGVS 03/06/2010, p. 8), terwijl uw vrouw beweerde dat ze u pas twee of drie dagen later voor het eerst opnieuw ontmoette in het huis van uw ouders (CGVS Shema 03/06/2010, p. 16). Ter verklaring van de inconsistenties en tegenstrijdigheden in jullie relaas, verwezen zowel u als uw vrouw herhaaldelijk naar het gegeven dat er na de gebeurtenissen in 1999 meer dan 10 jaar zijn verstreken. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor het feit dat u zich na 10 jaar niet meer alle details kunt herinneren, betreffen bovenstaande vaststellingen sleutelmomenten in uw asielrelaas. Het feit dat u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, maakt dat het Commissariaat generaal geen geloof kan hechten aan uw verklaringen. Ten tweede is ook het verhaal over de problemen die uw vrouw zou gekend hebben na uw vertrek uit Tsjetsjenië niet geloofwaardig. Hoewel zij beweerde na uw vertrek gedurende tien jaar nagenoeg wekelijks te zijn lastiggevallen door wahabieten, die naar u op zoek waren, zou zij volgens haar verklaringen geen enkele keer geprobeerd hebben bescherming te vinden tegen deze bedreigingen. Gezien de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten actief wahabitische rebellen proberen op te sporen, is het weinig geloofwaardig dat zij gedurende al die jaren geen enkele stap zou ondernomen hebben om bij de autoriteiten hulp te verkrijgen tegen deze bedreigingen door wahabieten. Bovendien is het niet

geloofwaardig dat u zelf zeer weinig bleek af te weten over de problemen die uw vrouw na uw vertrek zou gekend hebben. Zo wist u niet door wie uw vrouw vervolgd werd in Tsjetsjenië, noch hoe vaak zij sinds uw vertrek problemen had gekend (CGVS 30/06/2010, p. 9). Het feit dat u toen niet bij haar in Tsjetsjenië verbleef, is geen afdoende reden voor dit gebrek aan kennis/interesse. U hebt intussen namelijk de mogelijkheid gehad om met uw vrouw over haar problemen te spreken. Het feit dat u zo weinig bleek af te weten over de problemen die uw vrouw en kinderen omwille van u zouden hebben gekend, is dan ook weinig geloofwaardig.

Ten derde ondermijnt de houding van u en uw vrouw de vrees die jullie in de Russische Federatie beweren te hebben. Hoewel uw vrouw reeds in december 2008 in België aankwam, wachtten jullie tot 19 oktober 2009, bijna een volledig jaar, om asiel aan te vragen. Toen u en uw vrouw gevraagd werden waarom jullie niet binnen een redelijke termijn asiel hadden aangevraagd, bleek dat jullie eerst geprobeerd hadden om bij de Russische ambassade documenten te verkrijgen om vrijwillig naar de Russische Federatie terug te keren (CGVS 30/06/2010, p. 13; CGVS Shema 03/06/2010, p. 6-7). De vaststelling dat jullie uit eigen beweging wilden terugkeren naar de Russische Federatie, ondermijnt aldus de vrees die jullie daar beweren te hebben.

Alle bovenstaande vaststellingen in overweging genomen, meent het Commissariaat-generaal dat er aan het geheel van uw verklaringen over de problemen die u in Tsjetsjenië zou gekend hebben geen geloof kan gehecht worden.

Tenslotte, voor wat betreft de vrees die u beweert te hebben als zou u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië afgeperst worden omdat men zou denken dat u over veel geld beschikt, moet opgemerkt worden dat u deze bewering op geen enkele manier kon staven. Hoewel u verklaarde dat er talrijke gevallen zijn van Tsjetsjeense vluchtelingen die na hun terugkeer afgeperst werden om geld los te krijgen, kon u geen enkel voorbeeld geven van personen die effectief dergelijke problemen gekend hebben (CGVS 30/06/2010, p. 8). Het Commissariaat-generaal moet dus besluiten dat u uw bewering als zou u bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië afgeperst worden op geen enkele manier kunt onderbouwen. Uw USSR paspoort, uw militair boekje, en de kopijen van de paspoorten van uw vrouw en zonen, ondersteunen de identiteit van u en uw gezin, die in deze beslissing niet betwist wordt. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

[...]"

De beslissing van uw moeder werd als volgt gemotiveerd:

"[...] U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, S. D. (O.V. (...)). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot. Daarenboven kan opgemerkt worden dat ook de problemen die u zelf zou gekend hebben na het vertrek van uw man uit Tsjetsjenië in 1999 niet geloofwaardig bleken. Zo is het opmerkelijk dat u steeds bijzonder vaag bleef over de identiteit van uw vervolgers. U kon enkel zeggen dat het 'wahabieten' waren; 'gewapende en gemaskerde mannen met baarden'. Ook over de frequentie van deze bezoeken door de 'wahabieten' bleef u zeer vaag en waren uw verklaringen bovendien weinig consequent. Zo verklaarde u afwisselend dat u in de periode na het vertrek van uw man tot aan uw eigen vertrek uit Tsjetsjenië '10 of 12 keer per jaar' (CGVS /06/2010, p. 12), '1 keer per week zeker' (CGVS 30/06/2010, p. 4), 'soms 1 keer per week, soms 1 keer per 2 weken' (CGVS 30/06/2010, p. 4) bezoek kreeg van wahabieten. De vaststelling dat u voortdurend weinig concrete antwoorden gaf over de aard van uw vervolging, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Het is evenmin geloofwaardig dat u, hoewel u beweerde na het vertrek van uw man gedurende bijna tien jaar lastig te zijn gevallen door wahabieten, op geen enkel moment geprobeerd hebt om bescherming te zoeken tegen deze bedreigingen. U verklaarde dat u niet naar de politie stapte omdat zij u toch niet zouden helpen (CGVS, p. 13). Gezien de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten actief wahabietische rebellen proberen op te sporen, is het echter weinig geloofwaardig dat u geen hulp zou gekregen hebben van de autoriteiten voor wat betreft uw problemen met de wahabieten. U gaf immers zelf aan dat de kadyrovtsi, de aanhangers van president Kadyrov, in een strijd met de wahabieten verwickeld zijn (CGVS 03/06/2010, p. 15). Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat, indien u werkelijk gedurende 10 jaar zeer geregeld door de wahabieten zou zijn lastiggevallen, u ook geen enkele poging zou hebben ondernomen om Tsjetsjenië te ontvluchten. Hoewel uw zoon reeds in 2006 omwille van de problemen van het gezin naar uw zus in Nazran (Ingoesjetië) zou gevlucht zijn, bleef u toch in Tsjetsjenië wonen. Gevraagd waarom u ook niet naar uw zus trok om de problemen te ontvluchten, antwoordde u dat uw zoon u gewaarschuwd had dat het ook daar niet rustig was. U kon echter helemaal niet specificeren welke problemen uw zoon in Ingoesjetië zou gekend hebben (CGVS 30/06/2010, p. 6). Het feit dat u ondanks bijna 10 jaar van onaflatende bedreigingen door de wahabieten aan het adres van u en uw kinderen, geen enkele poging hebt gedaan om bescherming te zoeken, noch om Tsjetsjenië te ontvluchten, lijkt niet geloofwaardig.

Bovendien ondermijnt de houding van u en uw echtgenoot de vrees die jullie in de Russische Federatie beweren te hebben. Hoewel u reeds in december 2008 in België aankwam, wachtten jullie tot 19 oktober 2009, bijna een volledig jaar, om asiel aan te vragen. Toen u en uw echtgenoot gevraagd werden waarom jullie niet binnen een redelijke termijn asiel hadden aangevraagd, bleek dat jullie eerst geprobeerd hadden om bij de Russische ambassade documenten te verkrijgen om vrijwillig naar de Russische Federatie te kunnen terug keren (CGVS 03/06/2010, p. 6-7; CGVS Sulim 30/06/2010, p. 13). De vaststelling dat jullie uit eigen beweging wilden terugkeren naar de Russische Federatie, ondermijnt aldus de vrees die jullie daar beweren te hebben. De kopie van uw paspoort ondersteunt uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt, maar voegt niets toe aan uw asielrelaas.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissingen van het Commissariaat-generaal op 14 januari 2011 (arrest nr. 54415). Gezien de problemen die u in Tsjetsjenië zou gekend hebben het gevolg zouden zijn van de problemen van uw vader en gezien de problemen

van uw vader (en uw moeder) ongeloofwaardig werden bevonden, kan het Commissariaat-generaal ook bezwaarlijk geloof hechten aan uw bewering dat u omwille van uw vader vervolgd zou worden in Tsjetsjenië.

Uw Russisch binnenlands paspoort attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dit document voegt echter niets toe aan uw asielaanspraak. Tenslotte, wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin

C. Conclusie

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft vooreerst een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande de formele motiveringsplicht. Verzoeker wijst vervolgens op de bestreden beslissing waarin er wordt gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië complex is en dat er steeds verscheidene problemen zijn op vlak van mensenrechtenschendingen. Hij citeert een ambtsbericht van april 2010 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland zoals vermeld in hun rapport over Noord Kaukasus.

Verzoeker licht toe dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds onstabiel is en verwijst naar bijlage 3, het reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken zoals weergegeven op hun website. Uit dit advies zou blijken dat reisadvies sterk wordt afgeraden gelet op het groot risico van terroristische aanslagen, ontvoeringen, enz..

Verzoeker stipt aan dat deze informatie belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is. Vervolgens geeft verzoeker algemene informatie weer betreffende het verlenen van amnestie in Tsjetsjenië.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en dat men geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst. De motivering zou tevens niet juist zijn noch juridisch aanvaardbaar en gesteund is op onwettige motieven en aldus niet behoorlijk naar recht gemotiveerd.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van de wet van 29 juli 1991. De voormelde wet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Wat betreft het feit dat er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er vooreerst op gewezen te worden dat de commissaris-generaal louter vaststelt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd en complex blijft en wordt er verwezen naar de informatie dat zich ook in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat ondanks het feit dat de gevechtshandelingen zijn afgenomen en het dagelijks bestuur in handen is van Tsjetsjenen er toch nog verscheidene problemen zijn op het vlak van mensenrechten.

Gelet op deze complexe situatie acht de commissaris-generaal, en de Raad deelt zijn mening, het opportuun om een individuele beoordeling te maken in het kader van een asielaanvraag van een persoon van Tsjetsjeense origine.

Ook in het geval van verzoeker werd een individuele beoordeling gedaan op basis van zijn concrete situatie en de elementen die hij aanbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er verschillende motieven worden weergegeven op basis waarvan er geoordeeld werd dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan hierbij worden opgemerkt dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

De Raad merkt vooreerst op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De stukken die verzoeker toevoegt bij zijn verzoekschrift tonen aldus niet aan dat verzoeker persoonlijk vervolgd wordt in de zin van de Conventie van Genève.

Verder kan er worden opgemerkt dat het reisadvies van het ministerie van buitenlandse zaken bestemd is voor reislustige Belgen en vormt dus geenszins een leidraad voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers.

Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag n beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het citeren van algemene informatie omtrent zijn land van herkomst en nalaat om enig concreet element aan te voeren zodoende de motieven van de bestreden beslissing om te keren. Verzoeker komt niet tegemoet aan de bewijslast die thans op zijn schouders rust. De motieven worden op zich niet betwist door verzoeker en blijven onverkort gehandhaafd.

De bestreden beslissing wijst er op dat verzoeker verklaarde dat al zijn problemen het gevolg zijn van de problemen die zijn vader, S. D., zou gekend hebben. Op 30 juni 2010 werden de asielaanvragen van zijn ouders verworpen en deze beslissingen werden door de Raad bevestigd door zijn arrest van 14 januari 2011, nr. 54415. Verzoeker betwist deze motivering door documentatie voor te leggen betreffende de algemene situatie in Tsjetsjenië.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de Commissaris-generaal. Het voorgelegde uittreksel uit ambtsbericht van april 2010 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland is hiervan geen weerlegging.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De Raad concludeert verder dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en is gesteund op juridische aanvaardbare motieven.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS